

NO A CO?!

Už při samotné představě, že se máte setkat s Miroslavem Krejčířem, vám trochu zatrne. Tenhle chlapík prý umí číst lidi. Vytvořil na to vlastní metodu. „Prý“ škrtám. Musím říct, že jeho vizuální jazyk je až zbytečně funkční. Chvíli se mi zastesklo po všech těch šarlatánech, které jsem kdy potkala. S doktorem Krejčířem to bylo zpočátku náročné, ale nakonec jsem skoro usnula. Nebyl nudný. Byl pravdivý a já nemusela nic předstírat a po dlouhé době jsem s někým byla úplně klidňoučká. Je fajn pro změnu nehrát divadlo a být jednou i v práci sama sebou.

TEXT: ŠÁRKA HORÁKOVÁ MAIXNEROVÁ, FOTO: ROBERT TICHÝ

Proč čtete v lidech?

Cherchez la femme. Bylo to někdy v pubertě, otočil jsem se za nějakou ženskou a málem si rozbil nos. Odmala nemám rád, když se mnou někdo manipuluje a při téhle otočce jsem se zarazil a rozčílil. Nevěděl jsem, CO mě to otočilo. CO je to ono silnější ve mně, CO náhle proti mé vůli změnil směr mých kroků.

Přišel jste na to?

Ano. Zkoumám to už skoro čtyřicet let. A výsledek je to, čemu říkám vizuální jazyk 3AXIS.

Co to znamená?

3AXIS vizuální jazyk je dorozumívací prostředek našeho nitra, které pomocí něj sděluje svá přání a představy. Naše nitro se tak tiše, ale až bezostyšně otevřeně odhaluje každému, kdo porozumí tomuto jeho jazyku, který je

celkem jednoduchý. Každý jazyk je systém znaků. Počet znaků tohoto vizuálního jazyka není větší, než je písmen v abecedě.

Hm...

Ale nitro druhého člověka nás moc nezajímá, nejsme ochotni o druhých lidech přemýšlet. Ani si těch lidí, se kterými hovoříme, moc nevšímáme. To ukázal už před asi patnácti lety experiment známý pod názvem „the door study“. V něm zastavili na ulici náhodně zvoleného člověka, kterého se figurant zeptal na cestu. Dal mu do ruky mapu, a zatímco tázaný studoval cestu, kterou má ukázat, figurant se vyměnil, skočil za dveře, které tu jako náhodou nesli a zpoza nich vystoupil někdo jiný. Tázaný si záměny figuranta za jinou osobu ani nevšiml. Bylo mu jedno, kdo se ho ptal a stejně mu bylo jedno, komu odpovídal, zajímala ho jenom jeho odpověď.

To nezní moc optimisticky.

Je to ještě horší: Uvědomujete si například, že neexistuje termín pro setkání člověka s člověkem? Když se dva „člověci“ setkají, už jsou z nich naráz dva lidi. A jednotné číslo od lidí je lid, ale lid není jednotlivý člověk. Nikomu to nevádí...

Ani věda o celém člověku neexistuje. Medicína nabízí zkoumání a léčení těla člověka, ale to, co člověka odlišuje od živočichů, tedy jeho duše, nebo jak onu jeho část chceme nazvat, to v klasické školské medicíně moc v potaz bráno není.

A co psychologie?

Medicína zkoumá tělo bez duše, psychologie duši bez těla. Obojí je absurdní rozdělení člověka. Takové rozdělení sice opravdu reálně existuje – objevuje se ale až při smrti. Psychologie jakoby nepatřila k člověku a jeho tělu. Vyučuje se na jiné fakultě, filozofické, je zařazena mezi jazyky, historii, dějiny umění... Psyché, duše, jako by patřila mezi konstrukty lidské mysli. Není brána jako samozřejmá součást těla člověka... Viděla jste někdy samostatnou lidskou duši? Bez těla? Jistě, třeba v pohádkách o vodnících. Ti mají na ty lidské dušičky své hrnečky, ve kterých je uchovávají.

Vy se s tím moc nepářete.

Měli bychom se učit, abychom viděli a popsali věci takové, jaké je vidíme. Ale takový popis nevyzní vždy nejzdvůřileji. Co je vůbec zdvořilost? Jistá forma milosrdné lži, která je v dané chvíli mnohem pohodlnější než pravda. Na tu totiž nejsme moc zvyklí a rádi si od ní odvykáme.

Bylo to s námi tak vždycky, nebo jsme si jen pravdě odvykli?

Odvykli jsme si. Nevím proč. Pravda není pro každého přijatelná. Vidím to právě na vizuálním jazyku, který je nezdvořile pravdivý, a proto je pro mnohé lidi nepřijemný. Ukazuje naše nitro, jaké je, ne, jaké si myslíme, že by být mělo.

Pravda je znejistující?

Hrajeme hry a nejhorší je, že už to ani nevnímáme. Přitom každou denní změnou na sobě (od make-upu po úpravu vlasů, volbu oblečení, bot) ukazujeme kostým své role, kterou neseme na trh celou svoji intimitu. Přičemž výrazně vypoovídající jsou i všechna naše gesta, kroky, pohyby...

Ale vždyť jsme každý den jiní. Minimálně aspoň oblečením.

Ano. Zdánlivě jsme. A nejen oblečením. Ale naše podstata zůstává. Je to jednoduché: Sejdeme se u stolu a každý vidí stůl, jenže Němec řekne Tisch, Angličan table, Ital tavolo a Španěl mesa... Všichni mluví jinak, přesto mluví o témž. Oblečení také může vypadat jiné, stejně jako jsou jiná pís-

mena v různých jazycích ve slově stůl, ale obsah sdělení je stejný. Podstata se nemění. Jste to stále vy. Když Pablo Picasso namaluje kytku nebo dva strejdy, bude to pokaždé Picasso, když totéž namaluje Josef Lada, bude to vždycky Lada. Každý máme v sobě scénář své role. A pokud se chceme vydávat za někoho jiného, hrát jinou roli, než pro jakou máme na sobě kostým, stejně nás něco prozradí.

Co na nás naše oblečení prozrazuje?

Každá vrstva oblečení symbolizuje něco jiného. Podívejte se, jaké mám sako – to je moje dnešní společenská rovina – je kárované a světlé. Když jsem si ho sundal, rozhodl jsem se vědomě, že přejdu v chování s vámi na rovinu osobní, to je dnes černý rolák a moje rovina intimní je bílé triko. Když si dva lidi dohodnou kšeft v saku a pak přejdou na bar a sako si sundají, jejich porozumění už nemusí být takové, pokud

BOTY, ZEJMÉNA U ŽEN, SIGNALIZUJÍ, JAK ASI BUDE VYPADAT VNĚJŠÍ FORMA JEJICH PUDOVOSTI.

jejich osobní vrstva oblečení, tedy i chování, bude rozdílná. Odložili scénář, na základě kterého se shodli. Osobně si neseď. Společensky ano.

Zajímavé informace nám přinášejí třeba boty, zejména u žen. Signalizují, jak bude asi vypadat vnější forma jejich pudovosti.

3AXIS vizuální jazyk není nějakým výmyslem, nově vytvořeným jazykem, něco jako esperanto, ale spíše znovuobjevený prastarý jazyk, který naši předkové dříve znali, ale který upadl v zapomnění... Ale přesto se jeho zbytky zachovaly až do dnešních dnů. Proč si myslíte, že žena nesmí přijít ke královně Alžbětě v botách, ze kterých jí koukají prsty a pata?

Vím jen, že je to otázka protokolu.

Jako mladého mě příšerně rozčilovala etiketa. Aby ne, když nesnáším manipulaci a etiketa je imperativní sdělení o tom, jak musíte vypadat. Připadalo mi to podobné jako u jiných diktatur, třeba proletariátu. Tady jsem měl pocit nelogické diktatury zašlých aristokratických časů. Tento můj mladistvý vzdor trval ale jen do té doby, než jsem zjistil, že předpis etikety, jak mám být oblečený, je vlastně sdělením o tom, jak se mám chovat, je to návod pro mé chování. Co tedy protokol ženám sděluje předepsanou formou bot? Představte si člověka a rozdělte ho na tři části: hlava, hrud' a pánev. Přičemž hlava symbolizuje myšlení, hrud' emoce a pánev pudovost. Pak si stejně rozdělte nohu na prsty, plosku a patu. A uvažujte. Protokol mluví jasně: nesmíte ukazovat prsty a patu. Prsty, tedy přirozené myšlení a vyjadřo-

KAŽDODENNÍ ZMĚNOU NA SOBĚ (OD MAKE-UPU AŽ PO VOLBU OBLEČENÍ) UKAZUJEME KOSTÝM SVÉ ROLE, KTEROU NESEME NA TRH SVOU INTIMITU. VÝRAZNĚ VYPOVÍDAJÍCÍ JSOU I GESTA, KROKY, POHYBY...

DÍKY METODĚ 3AXIS PROSTĚ JEDNÍM POHLEDEM PŘEČTETE, CO NITRO ČLOVĚKA DO VZHLEDU NAPÍŠE, JAKÉ CHCE ZMĚNY, JAKÁ MÁ PŘÁNÍ.

vání má být zakryto, nemá se projevit, stejně jako nemá být vidět pata, která symbolizuje tělesnost a pudovost. Vzhled bot jasně ženě říká, že v přítomnosti královny má dáma projevovat navenek jenom formální myšlenky a stejně má mít pod kontrolou i svoji tělesnost, pudovost...

To je dobrý!

To já vím. Ale dobrý je na tři, tohle je přece výborný! Rozklíčování, porozumění jazyku etikety mi zřetelně ukázalo, že cesta, kterou jsem se vydal, je správná... Stejný jazyk, byť nevědomky, například používají i velké korporace a státní instituce ve svém dresscodu – když mluví o střihu sukně, nošení punčoch, velikosti výstřihu nebo o nošení košil s dlouhými rukávy pod sakem u pánů v top manažerských pozicích...

Nic z toho není svévolné přikazování něčeho nesmyslného, jak jsem si dříve bláhově myslel, ale z každého z těchto požadavků na vzhled vyplývá jasná informace o tom, jaké se očekává u té či oné instituce chování jejích zaměstnanců. Stejným jazykem mluví i nitro každého z nás, když si upravujeme svůj zevnějšek. Zesvětlujeme, zkracujeme nebo ondulujeme si vlasy, používáme make-up, oblékáme se tak, jak si myslíme, že nám to sluší. Ženy si na sobě obvykle dělají ještě více úprav než muži, ve verbálních projevech jsou ženy většinou také upovídanější, řeknou na sebe kamarádkám mnohem více, než jsou pánové ochotni říci si vzájemně mezi sebou. Naše nitra jsou mnohem upovídanější než naše

ústa, a ještě zjistíme jeden rozdíl: nitro se vyjadřuje mnohem svobodněji a pravdivěji. Je na to jednoduché vysvětlení: Nitro není prostě ještě tak navyklé lhát, jak to dělá naše mysl ve svých slovních projevech...

To ale může být pro někoho i nepříjemné, ne?

Je to nepříjemné pro toho, kdo je takhle čtený. Pro toho, kdo naopak někoho čte, je to velká výhoda. Dlouho jsem přemýšlel nad tím, jestli mám právo o tom, na co jsem přišel, mluvit a psát. Proti metodě 3AXIS neexistuje obrana. Prostě přečtete, co nitro člověka do vzhledu napíše, jaké chce změny, jaká má přání. Zjistíte přímo od zdroje a jedním pohledem dost nebezpečný náhled do nitra duší. Je to skoro na zbrojní pas.

Existuje ale přece velké množství psychologických zkoumání a popisování člověka...

Ano, ale většinu těch metod lze obejít. Zkoumaná osoba ví, že se jedná o testování, tak může odpovídat na otázky podle toho, co se od ní očekává. Stačí se na test dopředu podívat a zjistit od těch, kteří jej již absolvovali, jak namalovat onen typický strom nebo postavu...

Při čtení pomocí vizuálního jazyka člověk neví, že úpravami svého vzhledu o sobě dodává intimní informace a že je vlastně testován. Další výhoda je, že člověk o sobě každý den tyto informace inovuje, takže máme i okamžité zprávy o eventuálních drobných změnách v jeho chování, které vycházejí z jeho současné změny nálady apod.

Oproti běžným psychologickým testům má 3AXIS ještě jednu nezanedbatelnou přednost, a tou je rychlost. Stačí si dotyčného člověka dobře prohlédnout a zhodnocením jeho vzhledu zároveň hned dostaneme výsledné chování, které můžeme v této situaci očekávat. Celý proces trvá v řádu vteřin, vyhodnocení psychologických testů trvá mnohonásobně déle.

Jedna věc je ale při takovém popisování toho, co vidíme, hodně důležitá: Neměli bychom při tom nic hodnotit. Nás

totiž nezajímá, zda je oblečení sledované osoby dobře sladěno, ani zda je podle posledních módních trendů. Pouze popisujeme, co vidíme. Nic z toho není špatně, nebo dobře. Je to jen tak, jak to je. Když postřehneme něco, co nezapadá do našeho konceptu dokonalého člověka, je dobré to vzít na vědomí a místo kritizování a odsuzování si stále opakovat léčebnou formuli: No a co?!

Jak by to vypadalo, kdybychom vaše umění zvládali všichni?

To není umění, to je jazyk. Ne každý se ho naučí, ale každý může. Je fajn začít na sobě. Druhého poznáte jen tak dobře, jak poznáte sami sebe.

Vlastně mě to takhle docela uklidňuje...

Ano, je to milé pro toho, kdo si dovolí být sám sebou. Může takto lépe poznat nejen sám sebe – pokud má tedy opravdu zájem – ale i člověka, se kterým třeba zrovna hovoří, obchoduje, bydlí... Kdo je sám sebou, žije svobodněji, a to sám se sebou i s druhými. Už nemusí hrát divadlo, nemusí běžet ten obvyklý krysí závod, může se rozhodovat sám za sebe, nikoli podle někoho jiného...

Matete občas lidi, jen tak cvičně?

Moc mě to už nebaví. Ale když chci, tak si přečtu jejich návod k použití, který mi úpravami svého zevnějšku dávají k dispozici, a zahraji roli. To jsem dělával dřív často, když jsem si chtěl ověřit některé věci při vytváření pravidel 3AXIS. Tak jsem kdysi třeba sbalil i manželku. Podíval jsem se, koho chce a toho jsem jí zahrál. A ono to fungovalo. Pak jsem jí ale nakonec řekl, jak jsem postupoval a dal ke zvážení, jestli by mě chtěla i bez té role. Protože abychom byli ve vztahu spokojení, musí být spokojené obě strany.

No, tak to mi zrovna fér nepřipadá...

Proč ne? Lidé to běžně dělají, ale nevědí o tom, já jsem to pojal vědomě a vědecky. Manželku to tehdy sice moc nepotěšilo, dodnes mi to občas připomíná, ale jaké jsou věci ve skutečnosti, to se obrazně řečeno pozná až podle jejich sklizeného ovoce. A my jsme spolu zůstali celý život.

P. S.:

Nepředpokládám, že tam budete psát všechno, trochu to musíte navonět, natupírovat a přibarvit... Dát make-up textu, na jaký jsou vaši čtenáři zvyklí...

A zrovna ne! ■

PhDr. MUDr. MIROSLAV KREJČÍŘ

Lékař a psycholog, autor mluvnice vizuálního jazyka „3 AXIS“. Jde o unikátní systém vizuálního jazyka, který umožní podle logických znaků přečíst cokoli na vzhledu člověka, ať to jsou úpravy povrchu těla, oděv či pohyby.

Miroslav Krejčíř má atestaci z vnitřního lékařství a fyziatrie, balneologie a rehabilitace. Svého času byl nejmladším lékařem, který mohl v tehdejší Československu provádět akupunkturu. V současné době působí víc jako psycholog, zabývá se poradenstvím (zaměřuje se na partnerské problémy, osobní růst apod.)